

רע"פ 5266/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5266/14

לפני:

ה牒:

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז מרכז-לוד, מיום 17.6.2014, בע"פ 14-03-49692, שניתן על ידי כב' השופטים א' יעקב – סג"נ; ז' בוסtan; ש' בורנשטיין

בשם המ牒:

עו"ד מנשה סלטונ

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז מרכז-לוד (כב' השופטים: א' יעקב – סג"נ; ז' בוסtan; ש' בורנשטיין), בע"פ 14-03-49692, מיום 17.6.2014, בגין נדחה ערעור על הכרעת דין ועל גזר דין של בית משפט השלום הראשון לציון (כב' השופט ש' זמיר), בת"פ 31364-0612, מיום 14.7.2013 ומיום 9.2.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום, המיחס לו עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ומעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין. בכתב האישום מסופר, כי המבוקש היה חבר של אחותה הגדולה של המתלוונת, ובמספר איווחים נגע המבוקש בגופה של המתלוונת, בהיותה קטינה. בשני מקרים, המבוקש נגע בחזה של המתלוונת מעל לבגידה, בניגוד לרצונה, וביקש לנשך אותה. במקרה אחר, המבוקש ביקש לנשך את המתלוונת, והוא שבה וסירה. באותו לילה, נרדמו המתלוונת ואחותה במיטתן, וביניהן שכב המבוקש, שהודיע על כוונתו לcliffe לשון ביבתו. לאחר שהמתלוונת נרדמה, המבוקש הפיט אותה, אחץ בחוזקה בישבנה וגרם לה כאב, משש את חזיה, והחל לנשך וללקק את ישבנה.

3. ביום 14.7.2013, הרשיע בית משפט השלום את המבוקש בעבירות שיויחסו לו. בית המשפט מצא את עדותה של המתלוונת "כנה, אישית ואוטנטית שאותה האמת ניכרים על פניה". נקבע, כי ניתן לתת עדות זו אמון מלא, ובפרט כאשר היא זכתה לחיזוק ממשמעות באמצעות עדויות וראיות נוספות. בין היתר, ציין כי לאחר האירוע האחרון, ניהלו המבוקש והמתלוונת התכתבות באמצעות מסרונים, במסגרתה ביקש המבוקש את סличתה של המתלוונת. בית המשפט מצא בחלופת המסرونים "חיזוק ממשמעות" לגורסתה של המתלוונת, וקבע כי בבקשת הסליחה מהווה "ראשית הדאה" מצדו של המבוקש. בנוסף, ועוד לפני שהמתלוונת הטיחה במבוקש האשומות, היא פרסמה על קיר הפיסבוק שלה "פוסט" שבו נכתב: "גם האנשים היכי קרוביים אליך ונתנים לך סיכון בגב". בסמוך לאחר מכן, שלח לה המבוקש מסרונו: "מה שרשות בפייסבוק עלי". מן העבר השני, עדותו של המבוקש בבית המשפט לא עוררה "שםץ של אמון", ונמצאו בה שקרים וסתירות מוחותיות. גם עדותה של אחותה של המתלוונת, אשר העידה לטבות המבוקש, לא נמצאה אמינה.

4. בית המשפט גזר את דיןו של המבוקש ביום 2.9.2014. במסגרת גזר הדין, ציין בית המשפט את עיקרי הטעוק שנערכ בעניינו של המבוקש על-ידי שירות המבחן, אשר ייחס למבוקש העדר גבולות; דפוסים מניפולטיביים; יכולת תחכום; תכנון; אלמנטים של פיתוי וחזרתיות וקושי בדוחית סיפוקים. בתסקיר נגעתה העבירה, תוארה הפגיעה הקשות שנגרמו למתלוונת ולתפקודה היומיומי, בעקבות מעשיו של המבוקש. בית המשפט הדגיש את הערך החברתי המוגן על-ידי עבירות המין, ואת כיעורו המוסרי של עבירות אלה, בפרט כשהן מבוצעות בקטינים. בבחינת נסיבותו של העבירות במקורה דנן, נמצא כי הפגיעה בערך המוגן הייתה קשה ומשמעותית, בין היתר מכיוון שהمبוקש ניצל את האמון שננתנה בו המתלוונת, אשר ראתה אותו כ"אח גדול". ל考לה, נשלחו בעיקר גילו הצעיר של המבוקש, והעדרו של עבר פלילי העומד לחובתו. לאחר זאת, השית בית המשפט על המבוקש את העונשים הבאים: 30 חודשים מאסר לRICTSI בפועל; 10 חודשים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; פיצוי למתלוונת בסך 20,000 ש"ח.

5. המבוקש ערער על הכרעת הדין, וטען כי בית משפט השלום לא קבע במידוייק באיזה שלב התעוורה המתלוונת משנתה, ולפיכך קיים קושי לקבוע, כי התקיימה הנסיבה הקבועה בסעיף 345(א)(4) לחוק העונשין – ניצול מצב של חוסר הכרה או מצב אחר המונע הסכמה חופשית. בנוסף, נטען לקיומן של סתירות עדותה של המתלוונת לגבי ההתרחשויות המדוייקת של האירועים; וכן נטען לקיומם של מחדי חקירה, בין היתר בקשר לחברותה של המתלוונת לא נחקרו במשטרה. טענה נוספת בערעור היתה, כי נפל בשל ביצועו של המבוקש בפני בית משפט השלום. לצד הערעור על הכרעת הדין, ערער המבוקש גם על גזר הדין, וטען כי העונש שהושת עליו "אינו מידתי".

6. בית המשפט מהחזיז דחה את ערעורו של המבוקש, בפסק דין מיום 17.6.2014. נקבע כי אין סתירה ממשית בין הגרסאות שמסרה המתלוונת. גם לעניין המועד המדוייק שבו התעוורה המתלוונת משנתה, לא ראה בית המשפט סתירה מוחותית בדבריה של המתלוונת. בפסק הדין הובהר, כי בית משפט השלום הסביר היבט את הרשעה ביצוע

מעשה מגונה בנסיבות של אינוס, שכן המטלוננט היתה שקופה בשינה בשעה שהמבקש החל לבצע את המעשה המגונה. כמו כן, דחה בית המשפט המחויז את טעنته של המבקש ל"כשל בייצוג", ולא מצא מקום להתערבות בגורם הדין.

הבקשה לרשות ערעור

7. טעنته של המבקש, בית המשפט המחויז "לא זו באופן ראוי וצדוק בטענות ההגנה", ופסק הדין שניית בערעור איננו מנומך די צורכו. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, מפנה המבקש לטענותיו כפי שנטענו בכתב הערעור, ובין היתר, לעניין הסתיירות שנפלו בגרסאותה של המטלוננט; מחדרי החקירה; כשל בייצוגו של המבקש; וכן לעניין חומרת העונש.

דין והכרעה

8. הלכה מושחתת היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במסורת, ורק במקרים אשר מעוררים סוגיה משפטית רחבה היקף או כבדת משקל, או כאשר מתגלה חשש לעוות דין או אי צדק כלפי המבקש (רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 4803/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (23.7.2014); רע"פ 4224/14 ברונשטיין נ' מדינת ישראל (24.6.2014)). לאחר שעינתי בבקשתה לרשות ערעור ובנספחים, הגעתו לכל מסקנה כי היא איננה מעוררת שאלה החורגת מעניינו הפרט של המבקש, ולא ראוי כל חשש לעוות דין של המבקש. לפיכך, דין הבקשה להידחות. עוד יציין, כי השגתו של המבקש על פסק הדין, נדחו על-ידי בית המשפט המחויז, והבקשה דין איננה המטגרת המתאימה לניסיון לעורר "מקצת שיפורים", וזאת שלא ראוי לעשות כך על דרך ההפנייה לכתב טענות קודם שהוגש לערכאת הערעור (רע"פ 5064/14 נתשה נ' מדינת ישראל (22.7.2014); רע"פ 4323/14 מולדוב נ' מדינת ישראל (26.6.2014); רע"פ 3364/14 מנצור נ' מדינת ישראל (9.6.2014)).

9. לעומת זאת, ניתן לומר, כי גם לגוף של עניין, לא מצאתי פגם בהחלתויהן של הערכאות הקודמות. פסק דין של בית משפט השלום מבוסס על אדנים יציבים, והוא יסודי ומונומך היטב. בית המשפט המחויז לא ראה עילה להתערבות בנסיבות מהימנות ובקביעות עובדות אשר נעשו על-ידי הערקה הדינונית. כידוע, התערבותות מעין זו תעשה במקרים חריגים ונדרירים בלבד, ועל אחת כמה וכמה יפים הדברים במסגרת בקשה לרשות ערעור (רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 913/14 מוצאי נ' מדינת ישראל (6.4.2014); רע"פ 1223/14 גוהר נ' מדינת ישראל (26.3.2014)). בענייננו, הערקה מהימנות של בית משפט השלום היא נחרצת, וטענותיו של המבקש אין מגלות כל עילה להתערב בה. מקובלים עליי דבריו של בית המשפט המחויז, לפיهم "לית האירועים תוארה על ידי המטלוננט באופן דומה בכל האמרות שנגבו ממנו", ואין בהם סתייה ממשית. ה"סתירות", כביכול, עליהן הצביע המבקש, נוגעות לשוללים של האירועים, ואין בהן דבר אשר בכוחו לעורר ספק בגורסתה של המטלוננט ובאש灭ו של המבקש. כאמור, לגרסתה של המטלוננט הctrpo חיזוקים בעלי משקל, ומנגד, גרסתו של המבקש זכתה לחוסר אמון מוחלט מצד בית משפט השלום. דומה, כי רבות מטענותיו של המבקש בערעור נבעו במידה רבה מהחלפת "יצוגו של המבקש, לאחר שנגזר דין", וגם בבקשתה דין, חזר המבקש וטען ל"כשל בייצוג". לאחר שהמבקש נמנע מלצוף לבקשתה את תגבורת הסגנור שייצג אותו בפני הערקה הדינונית, אני רואה להרחיב בנושא זה (ראו, בהקשר זה, רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014)).

אשר לעונש שהושת על המבוקש, סבורני כי בנויגוד לנטען בבקשתו, מדובר בעונש אשר הולם את חומרת העבירות, לצד ההתחשבות בಗילו הצעיר של המבוקש ובעברו הפלילי הנקי, כפי שהובאה באזור הדיון. על כל פנים, עונשו של המבוקש איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת והראיה בעבירות דומות (ראו והשו: רע"פ 3370/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2013); רע"פ 6864/09 מלכא נ' מדינת ישראל (21.9.2009)), וגם בהיבט זה לא מצאתי עילה להתערבות.

.10. אשר על כן, הבקשתה לרשויות ערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, ט' באב התשע"ד (5.8.2014).

ש | פ | ט